

литъ си за послѣденъ пжтъ да изсипятъ своята яростъ надъ българското население.

„Заселищата отъ Карлово до Сливенъ, пише сѣщиятъ кореспондентъ на Daily News, сж опустошени. Южнобългарското население е напуснало окървавениятъ си огнища и бѣгало къмъ Балкана, за да избѣгне сѣчъта“ (op. cit., p. 372).

„Сливенъ, продължава той, единъ отъ цвѣтущите и благосъстоятелни градове, които бѣха гордостта на българитѣ (one of the flourishing and prosperous towns that were the pride of the Bulgarians) до идването на руситѣ, се намиралъ въ ужасно положение (horrible condition of Slivno, ib., p. 402).

Сюлейманъ-паша напуска Сливенъ, но бѣсенето тукъ не прѣстанало. Достоенъ неговъ замѣстникъ въ града останалъ Садкъ-бей, прѣдседател на военния сѣдъ въ Сливенъ. Властта му била неограничена. Той затварялъ и бѣсѣлъ, както му скимнѣло (he hangs and arrests whomsoever he pleases). Ако се сѣди отъ думитѣ на кореспондента на Daily News, Сюлейманъ-паша напусналъ Сливенъ къмъ края на септемврий, обаче това е съмнително тъй като прѣдположението, че Сюлейманъ напусналъ Сливенъ прѣзъ юлий намира подкрѣпление въ факта на обявеното тукъ военно положение именно прѣзъ срѣдата на сѣщия мѣсець.

Можемъ си прѣдстави, какво е било положението на сливенци прѣзъ това врѣме, като намиращи се между два огъня, а при това неспокойни за изхода на войната. Сума джукени се затворили, сѣмейства се разсипали, а за занаяти и търговия при подобна несигурностъ — всѣки може да си състави понятие. Споменитѣ отъ тия усилни години сж още прѣсни. Старитѣ разправятъ на днешнитѣ млади, че послѣднитѣ „нищо не сж видѣли“ и „нищо не знаятъ“, а туй което се е видѣло и се знае за тая епоха „не е за изказване“.

Положението на града се влошава още повече въ края на годината (1877), когато турцитѣ окончателно разбиратъ къмъ кждѣ ги носи халата.

Не липсватъ документи относно ужаситѣ, вършени прѣзъ това врѣме надъ българското население въ Сливенъ и околноститѣ му. Въ една дописка отъ Цариградъ, съ дата 26 декемврий 1877 г., обнародвана въ английския вѣстникъ Daily News (издаванъ въ Лондонъ) и отправена доколкото знаемъ отъ нашия съгражданинъ Добри П. Минковъ, ето какъ се описва положението на Сливенъ:

„Градътъ Сливенъ прѣдставлява ужасно зрѣлище. Повече отъ 5,000 жени и дѣца, дошли отъ околнитѣ разорени български села, се скитатъ изъ улицитѣ голи и боси, про-